

TONI CUCARELLA

Nacionalismes divergents

Sovint s'acusa els nacionalistes valencians d'estar entre nosaltres a mata'm i et mata-ré, de ser una mica perepunyetes i que per un no res provoquem una escissió i muntem una altra "paradeta". És per això, diuen, que el principal mal que pateix el nacionalisme valencià és l'atomització. Si més no fins l'*eclosió* del BNV, que ara com ara pot representar, fins a cert punt, el *vot útil* del nacionalisme polític. La creació recent del Front pel País Valencià ha fet que aquesta crítica torne a formular-se: "Si tots som nacionalistes, què fan ara aquests quatre irresponsables arrapant uns mínims però necessaris vots al nacionalisme polític útil del BNV?"

El fet és, però, que sovint s'alfarrassen les propostes polítiques i no s'estudia amb deteniment què són els uns i què són els altres. Com en tantes coses d'aquest món, no vola tot allò que porta plomes. Aclarim-ho: entre el BNV i el Front pel País Valencià hi ha diferències substancials de contingut polític (d'esquerra) i sobretot nacional (de nació) que ens situen en un camp d'acció política divergent.

Dies arrere al Club Diario Levante es donaven cita diversos grups polítics per parlar del futur del nacionalisme al PV. Rafa Xambó, representant del BNV, explicà a Hèctor Villalba que la UPV, i per extensió el BNV, havia renunciat a la catalanitat, en ares d'una entesa política amb UV. que a la fi no ha quallat per motius obvis. Efectivament, en el setè congrés d'UPV, celebrat a l'Eliana a finals de l'any 1996, el punt titulat "El País Valencià, Catalunya i les Illes Balears" remarcava: "La nostra relació amb les altres comunitats amb què compartim llengua i cultura ha de partir sempre de la insubornable defensa dels interessos valencians i del ple respecte a la nostra condició nacional." Aquesta afirmació, així expressada, sembla extreta d'un document ideològic d'Unió Valenciana. Plantejar les relacions amb Catalunya i les Illes com si fórem comunitats polítiques contraposades ha estat de sempre un argument propi de l'anticatalanisme més bel·ligerant. Fet i fet, aquesta afirmació indica una clara escissió nacional respecte del que fins aleshores havia propugnat la UPV. I així, en el paràgraf següent, la "insubornable condició

nacional" queda nítidament formulada: "La nostra adscripció nacional és valenciana, perquè la nostra nació és el País Valencià."

De més a més, caldrà recordar que després d'aquell congrés va venir la formulació intel·lectual d'aquest viratge ideològic. Joan Frances Mira va ser-ne l'autor amb el seu llibre *Sobre la nació dels valencians*. D'aquesta reflexió seua, se'n va extraure una frase que va ser pronunciada i proclamada amb bombo i platerets: "Hi ha utopies necessàries, en tant que horitzons ideals, i d'altres, com el més rigorós catalanisme polític al País Valencià, tan legítimes i atractives com perfectament prescindibles". A partir d'ací, tot allò que tufara a "catalanisme polític" ha estat blasmat i bandejat per *prescindible*.

Contràriament a aquesta formulació nacional d'UPV, el Front pel País Valencià, tal i com s'expressa als seus estatuts fundacionals, "és l'organització política fundada per a recuperar i defensar la llibertat del País Valencià, així com també la unitat i la sobirania dels Països Catalans...". La divergència nacional és, per tant, un fet palès a tenor de tots dos documents polítics. I aquells que ens hem sabut tot d'una "prescindibles" per al projecte polític de la Nació Valenciana, per pura lògica de supervivència hem fet els passos escaients per continuar treballant per l'*altre* nacionalisme en què sempre hem militat.

Si és absolutament legítim que la UPV, i per extensió, el BNV, facen renúncia explícita, per acord de la majoria de la seua militància, del que havia estat fins aleshores l'objectiu nacional a assolir, és legítim també que altres forces polítiques es mantinguen fidels a una ideologia nacional unitària i no segregada. Tot això, sense obviar que la situació política valenciana necessita d'unes estratègies singulars que han d'estar, tanmateix, encaminades a l'objectiu irrenunciable de la unitat política dels Països Catalans.

Però aquest objectiu irrenunciable d'unitat nacional no es planteja al si del Front com un projecte purament emocional i culturalista. No podem deixar de banda que l'Europa en què estem obligats a integrar-nos és un projecte jacobí que

"Entre el Front i el BNV hi ha diferències de contingut polític i sobretot nacional que ens situen en un camp d'acció política divergent"

Continua en la plana següent